

Art i poemes entre 125 anys de pastissos

J. V. Foix es va fer càrrec de la confiteria, inaugurada el 1886, a l'inici de la guerra civil

Dimecres, 9 de novembre del 2011
INMA SANTOS HERRERA
BARCELONA

«Tota amor és latent en l'altra amor», diu un vers d'un poema de J. V. Foix. El primer dels quatre versos que figuren en la placa que recorda el gran poeta català, a la façana del número 57 de Gran de Sarrià, la casa on va néixer. Una discreta placa que passa desapercebuda, no perquè no estigui a la vista, sinó perquè la vista dels transeünts corre el risc de quedar-se atrapada entre els dolços, confits i pastissos que exhibeix, com una temptació, l'aparador de la planta baixa. Els rètols no deixen cap dubte: Foix de Sarrià 1886. A l'interior, un bust de J. V. Foix, rep serè i a distància -gairebé en un segon pla- els clients darrere el taulell, com un gest de complicitat al passat que molts ignoren: el d'un J. V. Foix que va ser pastisser sense ser-ho.

El 19 de març de 1886 obria les seves portes aquesta pastisseria avalada pel prestigi d'un mestre confiter, Josep Foix Ribera, i l'ofici de la seva dona, Paulina Mas Rubinat. Poc s'imaginava el matrimoni que el seu projecte compliria 125 anys d'èxit i prestigi. Foix devia pensar que el seu negoci s'extingiria amb ell, ja que tenia clar que el punt fort de l'únic nen entre els seus tres fills, Josep Vicenç, no eren els melindros, sinó llegir i anar a la biblioteca.

Però l'atzar i les circumstàncies porten sorpreses. I el que molt pocs saben és que el poeta va regentar la pastisseria des del 1936 fins al 1968, data en què va confiar la

direcció del negoci a Jordi Madern i Mas, el seu cosí. **«Fins a l'inici de la guerra J. V. Foix no portava a terme l'activitat de pastisser. Entre l'activitat política i la d'escriptor, no li quedava temps»**, explica Madern, que va entrar com a aprenent a l'obrador el 1952. La persecució d'activistes polítics el va portar a fer del Foix de Sarrià el seu refugi. **«S'amagava aquí i quan preguntaven per ell, apareixia darrere el taulell vestit de pastisser»**, recorda divertit Madern, acomodat en la que va ser l'alcova de J. V. Foix, avui convertida en despatx.

J. V. Foix va procurar mantenir-se al marge del Foix de Sarrià, encara que sense ignorar-lo. Poeta i pastisseria van seguir camins paral·lels sense deixar-se anar de la mà. **«J. V. Foix no va ser mai pastisser d'ofici, però sí un animador del negoci»**, certifica

el seu cosí. Aportava idees a la decoració dels locals, redactava els rètols jugant a dues bandes per evitar les represàlies de la dictadura de Primo de Rivera, buscant paraules que no representessin variacions entre el castellà i el català. «Tot llenguatge és saó d'una parla comuna / tota terra batega a la pàtria de tots», resumeixen els dos següents versos de la placa commemorativa del poeta. Un joc de nens per a aquest mestre i el seu domini del lèxic, que el 1923 es va fer càrrec amb la seva germana Carolina d'una nova botiga (plaça de Sarrià, 8-9). Allà va instal·lar el seu despatx i, mentre a l'obrador pastaven dolços, ell creava poemes.

«No tenia l'ofici, però sí un gran paladar per detectar la perfecció en els dolços i pastissos», diu Madern, i recorda que J. V. Foix va fer seva una màxima que ja li sentia dir al seu pare a l'obrador: **«Sobretot, qualitat»**. I aquesta és la clau de l'èxit del Foix de Sarrià. El prestigi de la pastisseria s'ha aconseguit **«mantenint i millorant les fórmules des de l'any de fundació del negoci»**, afegeix Madern. I és que la tradició i innovació són les senyes d'identitat de la casa, dues paraules que es repeteixen en tots els seus productes com un mantra, una doctrina de fe -...«Tota fe serà suc d'una més alta fe», acaba el poema- imprescindible per garantir els 125 anys d'art.»